

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Szigma.

Cím: A barna

Forrás: Az Újság

Bp.

(Hely)

1918. IX. 26.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old.)

Osztályozás

Tárgy

614.31

Hely

Idő

"1918"

Személy

A barna.

A főváros népélelmező bizottsága föl-emelte a kenyér árát. Szabadjon erre az emelésre nekem is emelnem, természetesen a poharamat és természetesen a népélelmezési bizottságra. A főváros népélelmezési bizottsága éljen ugy, a hogy a fővárosi népet élelmezi és éljen addig, a míg a főváros népe éljenzi.

Ez a lelkes és szívből, sőt még mélyebbről, egyenesen a gyomorból jött felköszöntő nem jelent dühöngést azon, hogy a főváros népélelmező bizottsága a kenyér árát különként csekély tizenkét, illetve még csekélyebb hat fillérrel megdrágította. Egy kiló barna kenyér még így is csak nyolczvan fillérbe kerül. És ez, éppen a népegészségügy szempontjából, kevés. Aggasztóan kevés. Egy kiló budapesti barna pék-kenyérnek a közegészség érdekében legalább tízezer korona kellene hogy legyen az ára. És így is csak receptre lenne kiszolgáltatandó. Hogy csak a legsikeresebb árdrágítók és hadimilik jussanak hozzá. De ezek aztán egyék rogyásig.

A mi különben nem hosszú terminus. Mert a ki ebből a budapesti barnából három falatot lenyelt, annak már reszket az ina és a falba is belekapaszkodik. Nem először, de ha tizedszer se sikerülne, századszor is kénytelen vagyok megtenni az indítványt: küldjön ki, mondjuk, a Müegyetem egy tudós vegyészből alakított bizottságot annak a kitanulmányozására: *miből* készítik a sütőlaboratóriumok azt a gyurmát, a mely töményre hevítve barna kenyér álnév alatt kerül gyomorforgalomba?

Ennek a rejtelemnek, már tisztán a tu-

domanyos kutatás érdekében is, egyszer a végére kellene járni. Kenyérsütés céljára a pék ugyanazokat az elemeket kapja, a miket a háztartás. Honnan van az, hogy mégis más, sőt egészen más eredményt tud kicsi-holni belőle? A lisztből, a melyet a Mari a konyhában gyur és dagaszt: kenyér lesz. Ha barna, vagy napsütött is, de kenyér. Törhető, vágható, ehető. De mi adja a pesti pék kenyérének ezer rejtelmes és megközelíthetetlen tulajdonságát? Sajátos színét, a mely hol a félig politurozott mahagonifáé, hol az ősi holdfényben csillogó pocsolyáé? Egyéni illatát, a mely a savanyu káposztáéhoz és savanyu ízét, a mely viszont a megromlott tejföléhez hasonlít? Nagyszerű nyulékonyosságát, a mely a szurokéval versenyzik és példátlan fajsúlyát, a mely egy kilóban egy mázsa *fort* adhat az ólomnak? Honnan óriási gyújtó erejét, a mely abban a pillanatban, a hogy lenyelted, olyan égést produkál a gyomrodban, hogy a tűzoltókért szeretnél telefonozni?

Ezek olyan kérdések, a melyek joggal izgathatják az elmélázó agyvelőt. És különösen joggal izgathatnák azokat az agyakat, a melyek a népélelmezési bizottságban mélázanak. De ezeket is legeslegjogosabban éppen olyankor, a mikor ennek a homályos masszának az árát emelgetik. Semmit se olvastunk azonban arról, hogy izgatta volna őket. Hogy csak eszükbe is jutott volna érdeklődni: mi esoda kenyér, vagy egyáltalában kenyér-e csakugyan az, a minek az árát olyan szorgalmasan, lelkesen és gavallérosan emelgetik? Táplálék-e, vagy pedig keresztes mediczina?

Való: senki se tudhatja, hogy mitől hizik. De a népélelmezési bizottság egész ragyogó tekintélyét teszem föl egy kiló pesti barna pékkenyér ellenében, hogy ettől még egy dekát se hizott senki. Legföljebb: a pékek. És ők csakugyan tudják, hogy mitől hiznak. Sigma.